

24. december

Milá Ana,

nikdy som nič podobné nerobil, a preto vlastne ani neviem, čo ti napísať. Asi by som mal ísť od začiatku. Volám sa Max. V auguste budem mať pätnásť. A práve v tejto chvíli si v podstate jediná, s kým sa môžem porozprávať.

Mama a oco vravia, že mi chcú pomôcť. Mne je však jasné, že ak by vedeli, ako sa skutočne cítim, okamžite by ma poslali do cvokárne.

To isté by spravila aj moja psychologička Lindsay. Vždy, keď sa jej s niečím zdôverím, to pre mňa dopadne ešte horšie, pretože ma potom núti robiť veci, ktoré naozaj robiť nechcem. Minule sme sa rozprávali o cvičení a ona mi zrazu z ničoho nič zakázala behať. Akože úplne. Kto vie, aké pravidlo si vymyslí nabudúce.

V škole mám dvoch kamošov, Rama a Stua. Nechápeš, prečo sa so mnou ešte stále bavia. Skoro vôbec sa už s nimi nestýkam, a keď sa občas niekde stretneme, okamžite sa s nimi pohádam. Nechcem im povedať, čo mám za problém. Bojím sa, že by sa mi začali už úplne vyhýbať alebo by sa ku mne správali ako k postihnutému. Sám neviem, čo z toho by bolo horšie.

No a ešte ti musím povedať o Robinovi. Nieže mu vykecaš, čo ti teraz prezradím, ale môj brat je vlastne dosť v pohode. Teda aspoň občas. Nespráva sa ku mne, ako keby som bol retard, tak ako mama, oco a Lindsay. A to vie dokonca všetko aj o tebe. Vôbec to nerieši. Tvári sa, ako keby si tu nebola.

Schovávam sa pod perinou tak dlho, ako sa len dá. Minulý rok som nedočkavo trielil dolu schodmi a kričal na našich, nech sa zobudia. Nevedel som sa dočkať, kedy si rozbalím svoje darčeky. Tak ako každé normálne decko.

Niektó jemne zaklope na dvere mojej izby.

„ČO JE?“ zakričím. Okamžite sa začnem cítiť previnilo. Vybuchnúť kvôli maličkostiam je momentálne moja špecialita.

„Veselé Vianoce, zlato,“ zažela mi cez pootvorené dvere mama. „Nechceš ísť za nami dole?“

„O chvíľku,“ odpoviem.

„Je už osem hodín,“ odvetí.

Prstom ukážem na svoje zápästie: „Ja viem.“ Hodinky zapnuté na poslednej možnej dierke mi voľne visia na ruke. Vyzerá to divne, ako keby som nosil jeden z tých krúžkov, ktorý pripínajú na nohy vtákom, keď chcú študovať ich migračné trasy. Som na to hrdý a zároveň sa za to hanbím.

Mama vkročí do mojej izby a sadne si na stoličku. Sedí veľmi vzpriamene, celkom na kraji, akoby chcela pôsobiť čo najnenápadnejšie. Nenávidím, ako sa ku mne teraz naši správajú. Chodia okolo mňa po špičkách. Ako keby neustále čakali, kedy vybuchnem.

„Ako sa dnes ráno cítiš, zlato?“

Porozprával si sa o tom s Lindsay?“

Je to vyčerpávajúce. Neustále sa cítim unavený. Sú dni, keď idem spať o siedmej večer. „Bude to v pohode,“ poviem jej a otočím sa v posteli čelom k stene. „Všetko bude v pohode.“

„O chvíľu pôjdem vytiahnuť z postele tvojho brata. Teda, aspoň sa o to pokúsim. Otec má vyzdvihnúť babku tesne pred obedom. Kedy príde teta, to presne neviem. Povedala mi, že nám zavolá pred tým, ako vyrazia z domu.“

„Dobre,“ odpoviem smerom k stene.

Počujem, ako vstáva zo stoličky, no z izby neodchádza. Cítim, že sa na mňa pozerá. Potiahnem si perinu vyššie, aby mi schovala aj krk. Nenávidím čo i len pomyslenie na to, že sa niekto pozerá na moje telo. Hoci aj moja mama.

„Počúvaj, zlato,“ povie, „ak by toho bolo na teba príliš, len mi to povedz a nejako to vyriešime. Dobre?“

Bez slova ďalej pozerám do steny.

„Keď sa nachystáš, príď dole. Lúbim ťa.“

Počkám, kým sa dvere celkom zatvoria, a vstanem z postele.

Aj keď z dnešného dňa nie som veľmi nadšený, predsa len sa teším na darčeky. Teda, aspoň na niektoré. Od našich som si želal nový ďalekohľad, knihu o vtákoch z Bornea a novú *Zeldu*. Teta Jess mi pravdepodobne dá nejaké oblečenie v nadrozmernej veľkosti. A babička vždy nosí mne, Robinovi a otcovi to isté. Pre každého z nás má taký ten malý okrúhly syr zabalený vo voskovom obale. Tento rok dám ten svoj asi otcovi.

Najviac sa však teším na darček od Robina. Robin je totálne zažratý do práce s drevom a darček pre mňa vždy vyrába sám. Minulý rok mi daroval vtáčiu búdku, ktorá je teraz zavesená na jabloni vzadu v našej záhrade. Stále je prázdna, ale dúfam, že budúcu jar sa v nej zabýva aspoň nejaký brhlík. Rok predtým mi dal Robin pišťalku v tvare psa. Vraj mu vtedy napadlo, že si s ňou užijem kopec psiny. Môj brat *miluje* svoje trápne vtipy.

Cez okno nazriem do záhrady. Pri vtáčom krmidle, ktoré by malo byť stopercentne veвериčko-vzdorné, pobehuje veвериčka a v stromoch vzadu počujem nejaké holuby. Túto časť dňa mám rád. Je ticho – a ja som zatiaľ na jedlo nemusel ani pomyslieť. Zvyčajne v tomto čase beriem na prechádzku Sultána, nášho írskoho setera. Dnes však nie.

Natiahnem na seba nejaké veci a zamierim dolu schodmi.

„Veselé Vianoce, Max!“ pozdraví ma otec, keď vkročím do obyčajky. Usadení vo svojom kresle pod hromadou novín lúšti krížovku a ani sa na mňa nepozrie. Vzadu za ním bliká vianočný stromček.

„Veselé Vianoce,“ odpoviem a prekĺzmem okolo neho rovno do kuchyne.

Mama pomáham prestrieť stôl. Možno to znie v mojej situácii divne, ale s prípravou jedla pomáham rád. Dáva mi to pocit istoty, že mám všetko pod kontrolou.

Keď nachystáme všetky tanieri a príbory, spravím si hrianku. Vždy kupujeme ten istý svetlý pšeničný chlieb, takže presne viem, koľko má jeden krajec kalórií (93). Chlieb vložím do hriankovača; všetci ostatní raňajkujú croissanty. Ich vôňa ma zabíja.

O pár minút neskôr sa k nám pridá Robin. „Ránko, veselé Vianoce!“ pozdraví, udrie ma do ramena a odtrhne si kúsok z jedného z croissantov, ktoré mama práve vytiahla z trúby. „Mňam.“

„Nad stolom, poprosím,“ povie mu mama a tácku bleskovo odloží.

Myslím, že raňajky zvládam bez problémov. Nenastali žiadne väčšie komplikácie. Jem svoju hrianku namazanú nátierkou a pijem čistú vodu. Nikto sa mi nepokúša ponúknuť niečo ďalšie. Robin, na porovnanie, zošrotuje celú misku cereálií a štyri croissanty. Všetci poslušne čakáme, kým skončí.

„Vieš o tom, že dnes bude ešte aj obed,“ poznamená otec.

„Upiecť moriaka trvá celú večnosť,“ vysvetľuje hneď Robin.
„A mama ho len teraz vložila do trúby.“

„Nie si zvedavý, čo si dostal pod stromček?“

„Jasné, že som,“ odvetí Robin. „Darčeky sú veľmi dôležité.
No hladný by som sa na nevedel plne sústrediť.“

Vo vianočných filmoch deti baliaci papier z darčekom strhnú, pokrčia a zahodia na zem. V domácnosti Howarthovcov to tak nefunguje. Otec trvá na tom, aby sa dal baliaci papier použiť viackrát. Takže keď sa darčeky otvárajú u nás, každý opatrne odtrhne lepiacu pásku a potom kúsky papiera pekne poskladá. Otec je takýto so všetkým. Vzadu v záhrade máme obrovský sud na dažďovú vodu a na streche solárne panely. Nikdy v živote sme v potravinách nekúpili igelitku. Nepoznám ďalšiu rodinu, ktorá by do umývačky riadu dávala použité kusy hliníkovej fólie.

Nežartujem.

Pod stromčekom som si našiel presne to, čo som si želal: *Zeldu, Vtáky z Bornea* (štrnásťte vydanie), a ďalekohľad Nikon 8x42, náhradu za môj Helios 10x32, ktorý sa už trochu zahmlieval. Vyskočím a idem ďalekohľad vyskúšať k oknu na terasu. Sledujem, ako si veвериčka zahrabáva do zeme oriešky uchmatnuté z krmidla pre vtáky.

„Ďakujem, mama,“ nakloním sa a objímam ju.

Cítim, ako ňou šklbne. V poslednom čase sú pre nich objatia so mnou dosť nepríjemné. Naši neradi cítia moje rebrá cez dve vrstvy oblečenia.

Robin má pod stromčekom skoro samé náradie. Netuším, čo je väčšina z tých vecí zač; jedna vec mi pripomína miniatúrne strúhadlo na syr. On má však z darčekom očividne veľkú radosť.

Dlho som rozmýšľal nad darčkami pre svojich rodičov. Tento rok si kvôli mne vytrpeli kopec šialených vecí, a preto som im

Samuel Pollen
Tento rok som nič nezjedol

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Cooboo v Bratislave v roku 2022 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 599
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Samuel Pollen: The Year I Didn't Eat*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Yellow Jacket, an imprint of Bonnier Publishing USA,
New York 2019, preložil Marek Bunda.

Jazyková redakcia Tomáš Čačko
Návrh obálky Ester Pavlejšová
Sadzba DADS advertising, s. r. o.
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046